

Китайските фенерчета

Възрастният господин Ю внимателно подкастрираше един розов храст и слагаше цветовете в една плоска кошница. Малкият Ган се забавляваше до него с едно водно конче, което дядо му беше хванал и сложил в клетка с фина мрежа. Майката на Ган, прекрасната госпожа Жу, дойде да им каже довиждане преди да отиде на работа в болницата.

- Какви красиви цветове, Татко, вие направихте чудеса с градината.
- О, някой тук се е старал преди мен, аз само разчиствам ненужното, - усмихна се възрастният човек. – Ще си дойдеш ли за закуска?
- Не зная още, но ще се обадя. Ще оставя съобщение да не ви будя. Далеч е да пращам летящо фенерче! – засмя се майката на Ган.
- Защо трябва да пращаш фенерче? – попита малкият. – Нали има телефони и компютри?
- Сега има, но едно време не е имало и летящите фенерчета са били едни от първите средства за военна комуникация на разстояние през нощта, - каза дядо му, който също се казваше Ган.
- Ти помниш това време? – момченцето попита майка си с широко отворени очи. За него всички, които не бяха имали компютърни игри като малки, бяха древни хора.
- Не го помня, - Жу разроши черния му перчем. – Но когато бях малка в сиропиталището монахините ни водеха да гледаме летящите фенерчета над езерото. За мен това беше най-красивият ден в годината. Все си мечтаех да направя едно такова фенерче за баба ти и да го пусна да свети. Щях да го направя розово, като нейната рокля, която помнех. Или червено, като лентите до вратата на къщата ни. При монахините нямаше много материал, хартията беше една твърда и в кални тонове, а свещите бяха кът Ох, кое време стана, ще закъснея! Довиждане и до утре заран!
- Довиждане! – отговориха двамата Ган. По-възрастният от тях поглади брадичката си и въздъхна. – Иди кажи на татко ти, че ми трябва за пазаруване. И пусни това водно конче, на него му е омръзнало да лети на заворено.
- Ама то ще си отлети съвсем! – опита се да се възпротиви Ган младши.
- Аз ще ти направя друго, което хем ще свети, хем няма да отлети, - обеща дядо му.

Лианг беше доволен - току-що беше сложил последните скоби на един особено извъртан алгоритъм, който бе докарал до отчаяние колегите му. „Китайска граматика!“ беше възкликнал Питър, който беше в един екип с Лианг и все се подсмиваше, че бил кръстник на сина му. Това донякъде си беше вярно. Когато Лианг беше обявил, че чака да му се роди синче само няколко месеца след сватбата си, Питър беше го тупнал юнашки по рамото и изревал любимата си фраза „Сан оф а ган!“, която беше най-голямата похвала в неговия обширен речник. По това време идиомите често минаваха през главата на Лианг направо и той учуден попита:

- Ти откъде знаеш как се казва баща ми? – той беше сигурен, че въпросът никога не е бил обсъждан, а дори и да е бил, вероятността Питър да е запомнил името, е нищожна.
- Какво общо има баща ти и това как той се казва с това, че ще имаш син? – сачиса се Питър.

- Ами ти каза „сан оф а ган“, синът на Ган, баща ми наистина се казва Ган, - премигна колегата му. Дружен хохот му намекна, че нещо не е така, както той си мисли. Питър изтри бликналите сълзи от смях и обясни на приятеля си идиома. Но предложи бъдещото отроче да бъде кръстено на дядо си – хем да се зарадва възрастният човек, хем такава фраза става! Лианг поговори с Жу и тя неочаквано се съгласи, така че малкият си дойде с името.

Сега малкият Ган и големият Ган стояха пред бюрото му и бяха сериозни. Лианг прекъсна мечтателните си спомени и попита какво им трябва.

- Оризова хартия за фенерчета, бои, четки, мастило, още четки, лепило, малко тел, не, много тел, ще ти кажа точно каква, цигарена хартия, свещи, кукички, въже за гирляндите, малко пискули да не се мотая да ги връзвам, голямата маса в гаража за доста дълго, няколко папки, блокове за преса, ами това е, ако се сетя за още нещо, ще ти кажа, - каза дядото. Лианг пое дълбоко дъх.
- Татко, но тук магазините са затворени в неделя, колко пъти сме си говорели!
- Кой каза, че искам от местните магазини? Тези неща ще трябва да се поръчат от старата родина, аз ще ти дам точните йероглифи, да не вземат да пратят не това, което ми трябва, - дядо Ган дръпна един лист от бюрото на сина си, обърна го откъм чистата страна и бързо записа в спретнати колонки видовете хартия, количествата, типа на боите и прочие. – Нали знаеш онази малка манифактура до старата къща? Там трябва да имат още от имперските запаси, просто им изпрати списъка! При тях вече е отворено, до довечера ще е в самолета...

Лианг се усмихна. Баща му имаше изключително позитивен подход. За стареца светът беше една малка махала и всички се познаваха. Да се намери манифактура на другия край на планетата, да се направи поръчка, да се плати и да се изпрати, това беше детска игра. Но Лианг помнеше, че същият този старец беше разказвал по цели нощи приказки на едно малко уплашено момченце, и не го беше дал в дома за сираци, а беше го изучил, изпратил по света да набира ум и разум, а после се беше вдигнал на стари години и се беше преселил в една непозната му страна да гледа внука си, и всичкото това неизменно усмихвайки се, сякаш беше детска игра. Ако баща му искаше хартия, значи той трябваше да я намери. Верно, в старата родина приличните манифактури вече бяха отворили.

- Я, факс! – учуди се Лиу. Не беше чувал старата машина да трака от месеци.
- Казах ти, че трябва! Клиентът винаги има право да си изпраща поръчките както реши! - назидателно рече баща му и се опита да се изправи с усилие.
- Седи си, аз сега ще ти го донеса! – скочи момъкът. Той погледна листа и се засмя. – Не, татко, това някой се е объркал, праща някакво парче от програма и освен това е сбъркано тук на едно място и няма да му работи.

Факсът отново затрака и сега вече от него излезе една поръчка, написана на ръка с абсолютно калиграфско майсторство. Лиу знаеше някои от йероглифите само защото от дете се въртеше

около баща си. Повечето от изброените стоки не се произвеждаха от години, някои от десетилетия, а някои изобщо съществуваха само в едни старинни черни кутии, от които той трябваше да бърше прах всяка седмица. Едва ли някой ги беше отварял от преди Виетнамската война. Вторият лист съдържаше вежливо писмо и въпроси относно плащането. Лиу ги подаде на баща си и се взря още веднъж в парчето програма. Не, нямаше да работи така, но някоя и друга запетайка, тук една скобичка, още два реда, и можеше и да тръгне...

- Сине, тук съм ти написал номерата на кутиите, свали ги, аз ще подбера каквото трябва. Какъв изискан почерк, напомня ми за някой, ама той май отдавна почина ли, премести ли се... Давай, че кое време стана, няма да сварим с пощата.
- А плащането?
- Ами плащането ти нали го уреждаш, ето, човекът ти е пратил от онези заврънкулки с маймунската опашка, пиши му, разберете се!

Разбраха се. И при това прекрасно, макар отначало да беше странно. Лиу не можеше да разбере защо Лианг беше пратил факс, след като цял свят работеше с електронни пощи. Защото ви намерих в един забравен от Бога каталог, рече момъкът от другата страна на океана, откъде да зная, че всъщност сте магазин за ръчно тъкана коприна. После си поговориха за кодове и си изразиха взаимни почитания относно някои изящни обороти. После си благодариха взаимно и си спомниха, че основната идея беше всъщност поръчката за фенерени материали.

- Ти питай какъв е любимият цвят на госпожата! – подшушна бащата на Лиу.
- Розово! – разсмя се Лианг, който чуваше разговора. – Жу обича розово.
- И колко е висока почитаемата госпожа Жу? – попита старият продавач на коприна.
- Почитаемата е висока метър и петдесет заедно с високите токчета. Също в розово, четвърти номер, голям проблем е да се намерят, защото това си е детски размер тук. Налага се да ѝ ги правят.

Куриерската служба довлече два огромни съндъка и скръцна със зъби. Дървените опаковки били излезли от мода от преди двайсет години. И при това тежат като чугунени, вероятно са гирички вътре, беше мрънкал служителят, който отказа да помогне да бъдат довлечени до средата на стаята. Стигало му, че се налагало да ги влачи до прага, който си поръчвал гирички, да си ги вдигал сам.

Съндъците наистина тежаха. Независимо колко ефирна е една цигарена хартийка и колко въздушнопрозрачен е един лист от оризова такава, то пачка от тях вече си тежи на мястото. Добавете и старовремската опаковка в непромокаема хартия, кутиите с тел и специалните клещи, книгата с модели и кутията с бои, и ще разберете колко време отне пренасянето на тези уникални материали в големия гараж. Затова пък имаше неочакван приятен бонус. Бащата на Лиу беше изпратил на клиента си подарък – парче копринен брокат в перлено розово, изтъкан с

разноцветни пеперуди, и отделно парче от същия цвят с бележка, че това било за обувките, които така и така ще се правят за Нова Година. Жу се зарадва като дете и отиде да звъни на шивачката си, а свекър ѝ тайно отрязва едно ъгълче от розовата тъкан и загадъчно се усмихна.

Малкият Ган седеше направо на работната маса в гаража и гледаше как дядо му обвива едни телени конструкции с бяла цигарена хартия и грижливо залепа всички стърчащи ъгълчета. Вече трета седмица възрастният човек прекарваше цялото си свободно време наведен над причудливите форми. Малкият Ган се беше настанил върху блоковете, които затискаха едни тънки хартийки с отпечатани по тях златни цветя да се плисират правилно. Предишната седмица той беше помагал на дядо си да печатат същите тези цветя със златен варак върху блоковете, които дядо му беше наредил да съхнат на полицата до готовите телени конструкции.

- А кога ще правим лампата с галопирация конник? – очите на малкия помагач светеха досущ като фенерчета.
- Не бъди нетърпелив! Първо трябва да направим конструкцията, после да я разисуваме, ето, там в ъгъла са перките, ако искаш да ги облепиш ти.
- Днес в училище нашият учител каза, че госпожата, която готви нашето тържество за Нова година, е като лампа с галопиращ конник с нейните идеи, - заля се в смях момченцето. – И само аз знаех каква е тази лампа! Господин учителят каза, че тя била много стара.
- Наистина е много стара. Още по времето на династията Сун тази лампа е висяла и веселила сърцата. Помниш ли онзи ден с теб гледахме един свитък, от това време е. Подай ми, ако обичаш, още лентички да не ставам.
- Да слагам ли нова порция лепило? – попита драконът Фейлонг през дупката в масата.
- Не, мисля, че ще ми стигне, ако го подгрееш малко. Aproпо, искаш ли въгленче? – попита дядото.
- Не, благодаря, довечера има сбирка във вира, не искам да изглеждам дебел, - Фейлонг духна едно премерено пламъче под бронзовата купа и лепилото стана по-течно.
- Дядо, а ще направиш ли фенерче за Фейлонг?
- Разбира се, даже и на цвят ще го докараме, и той да се радва. Пък и е помагач от класа. Ето, обещал е да намери шикалки, че иначе няма да ми стигне черното мастило, пък в склада им е свършило. Фейлонг, а какво ще направим за благодарност на твоите приятели?
- Ами сигурно фенер във вид на гъба, или на малина, че те само за гъби приказват тази есен. Не е много традиционен, аз бих предпочел лотосов цвят, но нали не е за мен. Млади господарю Ган, ако сте свободен, не бихте ли поизлъскали гръбните ми люспи малко, за да съм прекрасен довечера?

Малкият Ган слезе от масата внимателно за да не разбута на дядо си организацията, взе една кожена гюдерия и затърка. Фейлонг беше топъл и гъвкав, а като се лъснеше, ставаше щастлив и мъркаше като коте. Майката на Ган беше рехабилитаторка и в нейните ръце Фейлонг изпълняваше направо части от опери.

- Мога ли да надникна, Татко? – почтително попита Жу. От няколко дни синът ѝ беше омазан с една неизмиваема черна боя и абсолютно щастлив, че дядо му го учи на нови йероглифи. Но защо обучението се провеждаше в гаража, когато цялата къща беше на тяхно разположение? Жу се притесняваше да не би свекърът ѝ да се чувства неудобно и беше решила да намери начин да оправи нещата преди рождения му ден след няколко дни.
- Разбира се! Само затваряй бързо вратата, че ще се разлетят едни хартии! – възрастният човек се закашля.
- Татко, да не ви е хладно? Можем да преместим масата в хола! – паркетът винаги можеше да се смени по-нататък, какво толкова.
- Не, не, просто сутринта с Фейлонг прегорихме едни съставки, та малко са ми раздразнени дробовете. Той отлетя да ми бил донесял борови клони за фитонциди, но скоро ще се върне.

Жу се загледа в листовите розова хартия, които висяха като пране по въженцата, опънати над масата. По полупрозрачните листове имаше изписани йероглифи с аристократичния почерк на свекър ѝ. „Здраве“, „Щастие“, „Богатство“, „Любов“, „Успех“, „Приятелство“. Всички те бяха изобразени в класическите си варианти, които малко хора помнеха. Младата жена се усмихна.

- Чудесни са, Татко! Даже по-красиви от тези, които си спомням! – и тя ги прочете на глас, после попита сина си: - А ти можеш ли да ги прочетеш?
- Мога! И даже някои мога да ги пиша! Това е като заклинание, така каза дядо! „Каквото повикало, такова се обадило!“, нали така беше?
- Така е. Ето, като направиш гъбка и току-виж ти се е паднала гъбка в соса! – пошегува се възрастният човек.
- Гъбката наистина е очарователна, но нещо не си спомням да е имало фенерчета – гъбки едно време. О, ето още една! А тази, тази е просто неописуема.
- Ами неописуема е, защото е правена по описание на описанието, нали така! Лешият, той не е много по разказите, та се налагаше да му вадя думите с ченгел, фигуративно казано. Ама това била любимата му фосфорецираща гъба, та така, - се донесе изпод масата, където Фейлонг вече заваряваше тънки телчета върху една азбестова плочка. Той протегна една лапа, в която държеше нещо, което приличаше на скелет от джобен глобус. – Така ли трябваше?
- Да, точно ще бъде, почини си сега! – дядо Ган взе скелетчето с едни дълги клещи и го закрепил на статива в средата на масата. – Жу, ти нали вдругиден имаш почивен ден? Не искаш ли да ни закарате до една къщурка тук наблизо да им занесем фенерчетата? Пише, че ще вали, иначе Фейлонг щеше да си ги занесе сам, но да не се намокрят. Хем ще направим една малка екскурзия.

Наложи се да вземат минивана, защото в колата гъбите щяха да се смачкат, а лотосът изобщо не се побираше в багажника. Фейлонг лежеше на дашборда и изобразяваше бордови компютър – навигатор. Това си беше опасно, защото той не можеше да свикне с идеята, че колата не може да лети и все гледаше да мине направо. Жу седеше с една пътна карта на коленете и внасяше корекции в направлението.

Къщурката се оказа огромна къща от цели трупи, с прозорци към четирите посоки на света. Вероятно обитателите ѝ бяха видели приближаващия се миниван, защото излязоха да посрещнат неочакваните си гости. За щастие Лешия и Лешачихата бяха успели да разкажат кой кой е, та таткото на семейството си остави пушкалото в гардероба до входа.

Докато Лешият прегръщаше любимата си гъба, неговите стопани се възхищаваха на лотоса, който не само че светеше, но и можеше да плава, което незабавно беше показано в басейна. Даже капката роса върху него светеше с особен син оттенък, гордо посочи Фейлонг, който беше заварявал цялата конструкция.

Въпреки настойчивите уговорки да останат по-дълго, гостите си тръгнаха за да се приготвят за рождения ден на дядо Ган. Домакините дадоха своя принос за тържеството в гъби – мариновани, сушени на наниз, солени в каче и в буркан. Така се сбъдна пророчеството на дядо Ган – ако направиш гъбка, пада ти се гъбка в соса! А как изглеждаше фенерът с бягашия конник е тема за следващата част, която задължително включва юфки...

В кухнята парата образуваше причудливи кълбета. Всички котлони бяха включени и в тенджерките се варяха различни вкуснотии. Малкият Ган току притичваше с поредното блюдо до масата в трапезарията. Нарездането беше задача за него и татко му, защото дядо Ган окачваше фенерите в градината, а Жу беше заета с правенето на юфки. Времето беше кът и беше пресметнато така, че тя да успее да си облече новата рокля докато юфките се варят. Рожденият ден на дядо Ган съвпадаше тази година с Новата Година. Поради липса на многочислено семейство, Лианг беше поканил Питър и жена му на домашното празненство, затова малкият Ган чинно нареждаше вилици, лъжици и ножове до бамбуковите пръчици.

- Добре, добре, помня, пръчиците не се забиват в ориза, защото така се прави само за умрелите. Уф, Лианг обеща да няма изненади, но откъде да знам до къде се простират неговите идеи за изненада.
- Говори ми, говори ми, онази салата с медузите впрочем никак на беше лоша докато не разбрах от какво е направена, - тръсна глава Доти. Тя всъщност се казваше Дороти, но никой освен държавните чиновници не го ползваше.
- Ти сигурна ли си, че може да се носи торта? – Питър крадешком погледна пететажната конструкция на коленете на жена си.
- Може, проверих специално. Само да не е на четири етажа, това сладкарката каза изрично, изобщо нищо по четири. Ние така и така ще сме шест човека, пък и ти каза, че няма да ядеш торта тази седмица...

- Кога съм казвал такова нещо? Освен ако не говоря на сън, но тогава не отговарям за казаното! Ето, това тук трябва да е тяхната къща. Мили Боже!

Гледката на градината си беше божествена. По клоните на плодните дръвчета бяха окачени десетки фенерчета, които грееха в студената февруарска вечер. Имаше кръгли червени с ресни и йероглифи. Имаше малки златисти топки, сфери от плисирана хартия в най-невероятни оттенъци. Част от тях бяха отпечатани с цветя, част бяха надписани. По тревата бяха накацали светещи птици – жерави и фламинго, а по цялата дължина на пътеката до входната врата светеше многоцветен дракон. Около него имаше светещи цветя с размер на супници. Където и да погледнеш човек, имаше нещо интересно. А на вратата стоеше засмян стопанинът.

- Направо си ме беше страх, че и той ще свети! – под сурдинка рече Питър.
- Слушай, не се заяпвай, че два пъти щях да се блъсна в теб! – тихо му се скара Доти.
- Но те май са всичките различни! - каза Питър на приятеля си вместо „Здрасти! „
- Разбира се, че са различни, татко не обича да се повтаря. Татко, това са Питър и съпругата му Доти. Питър, Доти, това е баща ми господин Ган.
- Сан оф а ган! – машинално изстреля Питър и се изчерви досущ като фенерчето до главата си. Доти го настъпа зверски. – Исках да кажа, приятно ми е, господин Ган. Досега мислех, че Лианг се шегува.
- Вашите фенерчета са изумителни, господин Ган! – изчурулика Доти. – Съжалявам, че не мога да прочета какво пише на тях.
- Приятно ми е на човек, когато оценяват скромния му труд толкова високо. На този до вас пише „Какво винаги идва, но никога не пристига?“
- Тортата цяла, ако я носи Питър! – светна усмивката на Доти. Възрастният човек се разсмя в отговор.
- Може и така! Питър, вие какво мислите?
- О, според местната традиция, чекът е винаги в утрешната поща.
- Близко, близко! – рече Лианг. Отговорът е „утре“. Доти, Питър получава наградата!
- Добре, вие тук си задавайте гатанки, аз отивам да помогна на Жу! Господин Ган, сигурна съм, че вие ще можете да опазите сладкиша докато ние двечките дойдем!
- Може ли и аз да ви задам една гатанка? – звънна гласчето на малкия Ган.
- Давай, кръщелниче! – засмя се Питър. – Може да получи още награди!
- В един град, целият боядисан в черно, на едно черно кръстовище без светофари, стояло едно черно куче. Нито един фенер в града не светел. Една черна кола, на която всички фарове били счупени, се приближавала със страшна скорост към кръстовището. В последния момент шофьорът успял да избегне кучето. Как успял да го види?
- Сигурно то е изплезило червения си език и той е решил, че това е светофар и спрял? – опита късмета си Питър.
- Не, и езикът на кучето бил черен, това било чау-чау! – малкият Ган направи подскачаше от възбуда. – Предават ли се?
- Нямам избор!
- Ами то било през деня! – засмя се момченцето. – Дядо, да го питаме ли за чашата?

В спалнята Жу скоростно закопчаваше последните копчета.

- Доти, моля ти се, разрови се в кутията ми за бижута. Това деколте е по-голямо, отколкото си спомням да съм го поръчвала! Трябва ми нещо за врата!
- Жу, нямаш нищо, което може да се сравни с тази рокля! Тя си е бижу сама по себе си! Издай мястото, откъдето си купила плата, бъди другарче!
- Подарък е от продавача на материали за фенерчета! Представа си нямам кой е той, трябва да питам Лианг. Сигурна си, че така мога да се появя?
- Абсолютно! Боже мой, и обувките ти са в тон! О, защо дойдох толкова късно, после ще ми разкажеш всичко, всичко, всичко!

Домакинът беше сервирал едни юфки, които сякаш нямаха край, а господин Ган изрично беше благодарил на снаха си за тях, значи бяха нещо специално и трябваше да се изядат. Питър погледна двете си пръчици, с които се опитваше да ги навие, въздъхна и взе вилицата и ножа.

- Ау! Доти, това беше моят крак! Тези токчета правят дупки!
 - Съвсем случайно беше, Питър! Дай да видя! – Доти се юрна под покривката и Питър се наведе. – Пусни ножа! Тези юфки не се режат! – бързо прошепна дамата и излезе обратно. – Не е страшно! Ще го преживее!
- Питър обречено остави ножа и занамотава отново юфката.
- Не зная дали наистина удължават живота, но навиването им го прави така да изглежда! – засмя се възрастният Ган. – Стара традиция, колкото по-дълги са юфките, толкова по-дълго ви пожелават да живеете.
 - Ако се съди по тези в моята чиния, вие със сигурност ще присъствате на фейерверките за четвъртото хилядолетие! От сърце ви го желая! Тъкмо ще има кой да направи фенерчета. Вашите светят акълъвземаемо. На това до вас да не му е изгаснала свещичката?

В отговор „фенерчето“ блъвна един пламък, който карамелизира няколко етажа от тортата. Очите на Питър и Доти станаха абсолютно кръгли.

- Фейлонг, приятелю, радвам се, че се върна навреме! Питър не искаше да те обиди! Той просто няма домашен дракон!
- Да се надяваме! А то летиш, летиш, и никаква награда!
- Фейлонг, искаш ли огнени скаридки? – скочи веднага госпожа Жу. – После има и въгленчета от орехово дърво, точно както ги обичаш!
- А юфки, които са по-дълги от мен, оставили ли сте ми? – Фейлонг се почеса с един дълъг нокът по носа.
- О, да, точно такива са! – съвзе се Доти. – И-има още в кухнята, ще дойда да ти помогна, Жу!

- Фейлонг, успя ли твоята мисия? – попита тихо възрастният Ган. Драконът кимна и му връчи вързопче.
- Слушай, Лианг, и аз искам такъв! – преглътна на сухо Питър, който машинално продължаваше да навива юфката на чинията си. Фейлонг го погледна така, че той спря. – Какво има?
- Как можете така да говорите за смяна на вашия домашен дух? Той сигурно ще си отиде от вас обиден!
- Аз никога не съм имал домашен дух. Даже куче нямах. Родителите ми никога не биха одобрили хамстер, камо ли нещо по-екзотично.
- Какво тъжно детство! А баба и дядо също ли си няхахте? – попита Фейлонг, вече по-меко.
- Не, те се върнали в Ирландия и не поддържали отношения с родителите ми. Отдавна са покойници, доколкото зная.
- И никой не ви е разказвал приказки като дете? Как изобщо сте порастнал умен? Добре, ще проверя сред домашните духове, може някой да знае нещо! – Фейлонг поклати глава.

Жу донесе старинна бронзова кадилница и я постави пред Фейлонг. В нея имаше тлеещи въгленчета, орехи, малки яйчица, парченца праскови, няколко маслинки. Очите на дракона светнаха. Той обаче беше възпитан дракон и първо пространно благодари за грижите през годината и благослови домашните и техните гости, и после излапа вкуснотийките. В това време Лианг режеше тортата. Преди обаче да пристъпят към сладкото, господин Ган помоли за малко внимание, че имал някои подаръци за раздаване. Жу и Лианг се спогледаха, защото всички вече бяха получили традиционните си червени пакетчета.

- Това, което искам да ти дам, всъщност не е подарък, Жу. – започна възрастният мъж. – Надявах се, че ще дойде малко по-рано, но на Фейлонг му се наложи да минава през изпитания, за да го намери и донесе за тази вечер.

Възрастният господин Ган протегна на снаха си една изящна черна лакирана кутия. На капачето ѝ имаше инкрустирани със седеф дракон, поразително приличащ на Фейлонг, и две разноцветни пеперуди. Младата жена внимателно отвори кутията и едва не я изпусна. Лианг подкрепи треперещите ѝ ръце.

- Това са бисерите на майка ми! Не вярвам тази закопчалка да може да бъде повторена! – Закопчалката представляваше полупрозрачна пеперуда. - Не мисля, че е възможно.
- И аз не мисля. Когато майката на баща ти подари на майка ти тази огърлица, тя каза, че това не е камък, а застинала вода, каквато вече няма.
- Татко, вие сте познавал родителите ми? – сега вече очите на Жу станаха кръгли.
- Много добре при това, въпреки голямата разлика във възрастта ни. Когато баща ти ми писа, че около него започват неприятности, аз живеях на другия край на страната. Докато се добера до техния дом, баща ти беше мъртъв, заедно с всички от семейството, освен ти и майка ти. Вие бяхте отишли на гости, а оттам изчезнали. Аз ви търсих години наред,

намерих документите за смъртта на майка ти, но от теб нямаше следа. Сигурно само конникът от фенера е навъртял повече път, отколкото аз изминах в търсене.

Въпреки че Лианг беше вече мой син, аз никога не спрях да мисля за теб. Лианг вече беше тук, когато един ден аз извадих снимката на твоите родители с теб след твоето раждане и кой знае защо прочетох на глас надписа там: „Нашата любима дъщеричка Жен“. След няма и пет минути Фейлонг долетя толкова бързо, че ми счупи стъклото на прозореца! Той ми разказа какво се случило и защо аз не съм те намерил. Аз търсех Жен, а преди да умре, майка ти промълвила „Жу“ и монахините така те записали.

- Значи затова вие така настойчиво ме сватосвахте! Момичетата от обществото ми оставяха бележка, че е идвал моят „лош късмет“, а госпожата на пропуска все се тюхкаше над тяхната неграмотност, толкова не можели да напишат правилно йероглифа за „сватовник“.
- Разбира се! Нямаше никакъв шанс да те загубя отново! Толкова години бедният Фейлонг се беше грижил за теб сам, трябваше да му се помогне! Но ние с него се договорихме да не ти казваме, защото това можеше да обърка плановете и той скри fotografiaята при майчините ти перли, единственото, което успял да спаси от дома на предците ти.
- Благодаря ви за тях също! Но защо ми ги давате точно сега? Аз съм ваша снаха от толкова години.
- Виждаш ли, тези перли имат свой собствен път. Те се връчват винаги на майката на първото момиченце в семейството.
- Но...Това трябваше да бъде изненада за вас! А и не може още да бъдем сигурни дали ще бъде момиченце... – Жу се изчерви.
- Това хората сте много странни създания! – каза Фейлонг. – Аз мога да бъда сигурен, а те не могат. Верно си е, че изоставате от нас, драконите, но все пак, поне имайте малко доверие! Като съм казал, че ще е момиченце, момиченце ще е! Никога не съм се лъгал! Всъщност, само първия път! Тогава аз бях млад дракон, и казах, че ще бъде момченце, а ако не е, ще направя водата да стане на камък и ще извая от нея пеперуда, ама като жива. Дядо ми беше къде по-умен дракон. Той първо ме накара да го направя, а после благослови тази пеперудена закопчалка – всеки път, когато се роди първо момиченце в семейството, „най-ярката перла на дланта ви“, по една перла да се добавя към наниза. Аз затова закъснях днес, Принцесин за да намери подходящата перла беше организирала кастинг и бяха дошли два легиона бисерни миди. Ако не беше принцеса русалка, а програмистка, щеше да се оправи с три реда код, а така се наложи да ги изгледа всичките, за да намери най-подходящата.

Фейлонг извади изпод брадичката си една перла, която действително идеално съответстваше на многоредовия наниз. Драконът пушна малкото топче в лакираната кутия, внимателно затвори капака и огледа мълчаливите сътрапезници.

- То си е ден за разказване на семейни истории, но тази торта ще се разтопи окончателно.

Минаха години, малкият Ган порасна и разбра, че промишлеността е на път да затрие майсторството. Той започна да прави ръчно фенерчета и стана известен художник. Фейлонг редовно си го критикува, че не е костоправ, нали е най-големият. Ган се оправдава, че сестра му е костоправ, а Фейлонг се жалва, че тя има стоманена хватка в нежните си малки ръчички още от малка. „Кой ме тупаше в масата, като маче у дирек!“, носталгично въздиша домашният дракон. „Ти чакай, още малко да порасне щерка ми, тогава ще видиш!“ казва Ган и поглежда към градината, където дядо му Ган подкастрия едни розови храсти. Или плеви хризантеми. Какво ли не правят дългите юпки... А дали и как Питър се сдобил с домашен дух е съвсем друга история.